

tekst, men der var i komiteen enighed om, at disse tekster måtte forstås på samme måde som den engelske tekst. Dette af 15 lande fremsatte ændringsforslag blev ved afstemningen vedtaget med 76 stemmer imod 1, medens 7 lande afholdt sig fra at stemme.

Et af Ghana, Indien og England stillet ændringsforslag, hvorefter der ved ægteskabs opløsning skal ydes nødvendig beskyttelse for alle børn, blev vedtaget med 53 stemmer (herunder de nordiske lande) imod 3, medens 26 lande afholdt sig fra at stemme.

Artikel 22 som helhed blev herefter vedtaget med 79 stemmer imod 1 (Irland), medens 3 (Thailand, Somalia og Nigeria) afholdt sig fra at stemme.

Under debatten om art. 22 blev der uimodsagt fra flere sider givet udtryk for, at det måtte være overladt til den enkelte stats lovgivning at fastsætte ægteskabsalderen samt regler om samtykke fra forældre eller værge til ægteskabs indgåelse.

Art. 23, som omhandler borgernes ret til deltagelse i politik og samfundets administration, blev uændret vedtaget med 71 stemmer for, ingen imod, medens 4 lande undlod at stemme (Iran, Irak, Irland og Thailand).

Artikel 24 fastslår alles lighed for loven samt forbud mod diskrimination.

Et af Grækenland og Storbritannien fremsat ændringsforslag ville bevirke, at diskriminationsforbuddet blev indsnævret ifølge den foregående sætning, d.v.s. i henhold til princippet om lighed for loven.

Indien fremsatte et ændringsforslag, der gik ud på, at alle har ret uden nogen diskrimination til lige beskyttelse af loven.

Begge ændringsforslag vedtoges, og art. 24 som ændret vedtoges med 72 stemmer for, ingen imod, medens 5 lande afholdt sig fra at stemme (Indonesien, Harti, Iran, Thailand og Tyrkiet).

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt et diskriminationsforbud også skulle hindre forskelsbehandling af statsborgere og udlændinge, f. eks. inden for sociallovgivningen, bemærkes, at det i en lang række indlæg fra forskellige landes side uimodsagt blev fremhævet, at en sådan forskelsbehandling, der måtte forekomme rimelig, ikke kunne anses for diskrimination.

Art. 25 omhandler retten for etnografiske, religiøse eller sproglige mindretal til egen kultur, religion og sprog.

Der blev under behandlingen af denne artikel ikke formelt fremsat ændringsforslag, og artikel 25 blev vedtaget med 80 stemmer for, medens 1 (Thailand) afholdt sig fra at stemme.

3. komité vedtog herefter uden afstemning et af Forenede arabiske Republik fremsat resolutionsforslag, hvorefter generalforsamlingen beslutter at genoptage behandlingen af menneskerettighedskonventionerne så snart som muligt på den 17. samling og at anvende så mange møder som muligt hertil.

Informationsfrihed.

(Dagsordenspunkterne 36 og 37).

a) *En konvention om informationsfrihed.*

3. komité påbegyndte den 6. december behandlingen af udkastet til konventionen om informationsfrihed.

Det foreliggende udkast er udarbejdet i 1951 af et af FN's generalforsamling nedsat ad hoc udvalg og har siden været drøftet flere gange i Det økonomiske og sociale Råd og af generalforsamlingen. Udkastet består af 18 artikler, hvoraf præamblen og artikel 1 blev vedtaget af 3. komité i 1959, medens artikel 2, der fastsætter regler om begrænsninger i informationsfriheden, blev vedtaget af komiteen i 1960. Danmark har i lighed med de øvrige nordiske lande stemt imod såvel præamblen som artikel 1 og 2, da de pågældende bestemmelser efter nordisk opfattelse hjemler de enkelte stater alt for vidtgående muligheder for at foretage indskrænkninger i informationsfriheden.

Under 16. generalforsamling behandlede og vedtoges artikel 3 og 4.

1. Artikel 3 i det af det særlige ad hoc udvalg udarbejdede udkast havde følgende formulering (i uofficiel oversættelse):

„Intet i nærværende konvention må fortolkes som begrænsende eller indskrænkende nogen i konventionen omhandlet ret eller frihed, som måtte være garanteret i henhold til en kontraherende stats lovgivning eller en konvention, som den er part i.“

Under debatten om artikel 3, der kun strakte sig over et møde, blev der af den danske delegerede (fru Refslund Thom-